

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 43 2017, nummers 987 – 1010 dinsdag 21 november 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Ambtenarenrecht.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9
Werkloosheid	10
Bijstand	11
Volksverzekeringen.....	12
Bestuursrecht overig.....	13
Natuurschoonwet.....	13
Wegenverkeerswet	15
Wet op de rechtsbijstand	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Asiel.....	16
Opvang	19
Prejudiciële verwijzing	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 987

MK ABRS, 15-11-2017, 201608211/1/A1

minister van Economische Zaken (thans: Economische Zaken en Klimaat, hierna: de minister).

Awb 3:46

MOTIVERING. Besluit waarbij de minister heeft ingestemd met het door de Nederlandse Aardolie Maatschappij B.V. (hierna: de NAM) ingediende winningsplan Groningen Gasveld 2016 (hierna: het winningsplan 2016). De Afdeling acht de besluiten van de minister in de eerste plaats onvoldoende gemotiveerd, omdat deze niet zijn gebaseerd op een inschatting van het risico als gevolg van het toegestane winningsniveau. In de tweede plaats vertoont ook de motivering over de leveringszekerheid gebreken. Bovendien is onduidelijk welke maatregelen mogelijk zijn om de behoefte aan gas te beperken.

[...]

De Afdeling acht de besluiten van de minister in de eerste plaats onvoldoende gemotiveerd, omdat deze niet zijn gebaseerd op een inschatting van het risico als gevolg van het toegestane winningsniveau.

De minister heeft eind 2015 beleid vastgesteld voor de aanvaardbaarheid van het risico op aardbevingen in het Groningenveld. Op grond van dat beleid gelden risiconormen voor de gaswinning. De minister heeft in zijn besluiten echter gesteld dat het niet mogelijk is om te beoordelen met welk gaswinningsniveau aan de vastgestelde risiconormen wordt voldaan. De minister heeft dus niet vastgesteld dat het risico bij het toegestane winningsniveau van 21,6 mrd Nm³ aanvaardbaar is. De Afdeling is van oordeel dat de minister niet op juiste gronden heeft gesteld dat per definitie geen beoordeling van het risico mogelijk is.

Om aan het veiligheidsbelang tegemoet te komen, heeft de minister in plaats daarvan gekozen voor een winningsniveau op grond waarvan mag worden aangenomen dat niet meer bevingen ontstaan dan in 2015. De Afdeling concludeert echter dat niet vaststaat dat het niveau van 2015 aanvaardbaar is. Het aantal aardbevingen dat zich feitelijk heeft voorgedaan in 2015 zegt weinig over het risico dat door de gaswinning wordt veroorzaakt in de periode waarvoor de instemming met het winningsplan geldt.

In de tweede plaats vertoont ook de motivering over de leveringszekerheid gebreken. Ook is ook niet duidelijk welk effect de zogenoemde versterkingsoperatie zal hebben voor de veiligheid in deze periode.

Terecht heeft de minister de leveringszekerheid in zijn afweging betrokken. De Afdeling oordeelt dat de hoeveelheid laagcalorisch gas dat uit een oogpunt van leveringszekerheid vereist is in de periode tot en met het gasjaar 2020-2021 op juiste wijze is vastgesteld.

Maar nu niet vaststaat dat het risico als gevolg van de toegestane gaswinning aanvaardbaar is, had de minister moeten motiveren waarom zich in dit geval geen omstandigheden voordoen die nopen tot het winnen van minder gas dan de voor

leveringszekerheid voor die periode benodigde hoeveelheid. Dit geldt te meer nu de minister voor een periode van vijf jaren heeft ingestemd met de gaswinning. Verder treden reeds lange tijd grote gevolgen op als gevolg van de gaswinning. Onzekerheden over het risico duren al lang. In dit licht oordeelt de Afdeling dat de minister in de besluiten ten onrechte niet betrokken heeft welke mogelijkheden bestaan om de voor leveringszekerheid te winnen hoeveelheid gas op de langere termijn te verminderen.

Nu zowel ten aanzien van het aspect veiligheid als het aspect leveringszekerheid de besluiten van de minister gebrekkig zijn gemotiveerd, vernietigt de Afdeling beide besluiten. De Afdeling geeft de minister de opdracht om binnen een jaar na deze uitspraak een nieuw, beter gemotiveerd, besluit te nemen over het winningsplan 2016.

[ECLI:NL:RVS:2017:3156](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) verschenen.

JnB2017, 988

Rechtbank Gelderland, 27-10-2017, 16/3419

Dagelijks bestuur van Het Plein te Zutphen, verweerder.

Awb 7:1a, 8:54a

RECHTSTREEKS BEROEP. Terugverwijzingsbevoegdheid. In dit geval geen terugverwijzing. De rechter wordt geacht zo terughoudend mogelijk te zijn bij het hanteren van zijn terugwijzingsbevoegdheid. Uit de parlementaire geschiedenis van artikel 8:54a van de Awb volgt dat een rechterlijke terugwijzingsbeslissing in een zo vroeg mogelijk stadium wordt gegeven. Gelet op artikel 8:54a van de Awb en de parlementaire geschiedenis bij die bepaling volgt dat de wet voor terugwijzing van het beroep in dat stadium van de procedure en op deze wijze geen ruimte meer biedt. De rechtbank dient daarom, overeenkomstig de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 15 november 2006 ([ECLI:NL:RVS:2006:AZ2283](#)) en van 10 februari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:302](#)), in dit geval wel tot een inhoudelijke beoordeling van de zaak over te gaan.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:5587](#)

JnB2017, 989

Wrakingskamer CRvB, 15-11-2017, 16/3995 ZVW-W

Awb 8:15, 8:16

WRAKING. Tijdig indienen wrakingsverzoek. Bij brief is verzoeker uitgenodigd voor de zitting en is aan verzoeker meegedeeld welke rechters zijn hoger beroep zullen behandelen. Met de ontvangst van de uitnodiging is verzoeker dus bekend geworden met het feit dat de gewraakte rechter voorzitter van de behandelende kamer zou zijn. Verzoeker had kort nadien door raadpleging van het nevenfunctieregister op www.rechtspraak.nl op de hoogte kunnen zijn van het feit, waaruit volgens verzoeker een vooringenomenheid van de gewraakte rechter zou blijken, te weten zijn nevenfunctie van lid van genoemde Raad van

Toezicht. Door eerst ter zitting om wraking van de gewraakte rechter te verzoeken heeft verzoeker gehandeld in strijd met artikel 8:16, eerste lid, van de Awb. Uit de uitnodiging voor de zitting heeft verzoeker kunnen en ook moeten begrijpen dat de voorzitter van de behandelende kamer geen aanwijzingen had jegens verzoeker een (schijn van) partijdigheid te koesteren.
[ECLI:NL:CRVB:2017:3976](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 990

MK ABRS, 15-11-2017, 201606203/1/A3

burgemeester van Oosterhout.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. Last tot sluiting bedrijfspand van appellant voor de duur van zes maanden op grond van artikel 13b Opiumwet geen punitieve sanctie.

Verwijzing naar de in het arrest van het EHRM van 8 juni 1976

[ECLI:CE:ECHR:1976:0608JUD000510071](#) geformuleerde en in het arrest van het EHRM van 21 februari 1984 [ECLI:CE:ECHR:1984:0221JUD000854479](#) samengevatte drie criteria voor de bepaling of sprake is van een criminal charge.

[ECLI:NL:RVS:2017:3142](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 991

MK ABRS, 15-11-2017, 201606207/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bellingwedde.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

WABO. Gelet op de tekst van de bestemmingsplanvoorschriften, en daarnaast in aanmerking genomen de systematiek van het geldende bestemmingsplan, bestaat er geen grond voor het oordeel dat de melkveehouderij van [appellant sub 2] moet worden aangemerkt als een intensief veehouderijbedrijf. Er bestaat daarom evenmin grond voor het oordeel dat het project waarvoor de omgevingsvergunning is verleend, om deze reden in strijd is met het bestemmingsplan.

[..] omgevingsvergunning [...] ten behoeve van de verandering van een melkveehouderij en de bouw van een nieuwe stal op de percelen [locatie 1] en [locatie 2] te [...].

[...] Ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Buitengebied 1998" (hierna: het bestemmingsplan) geldt voor de percelen [locatie 1] en [locatie 2] de bestemming "Agrarisch gebied met een gesloten landschap".

Blijkens de bestemmingsplankaart geldt voor het perceel [locatie 1] de nadere aanduiding "intensief veehouderijbedrijf toegestaan". Het perceel [locatie 2] heeft die nadere aanduiding niet.

[appellant sub 2] en het college voeren terecht aan dat de rechtbank bij haar oordeel dat het bedrijf van [appellant sub 2] in strijd is met het bestemmingsplan omdat het naar haar oordeel moet worden aangemerkt als een intensieve veehouderij, ten onrechte uitsluitend de omstandigheid in aanmerking heeft genomen dat, naar niet in geschil is, circa 75% van het vee op stal wordt gehouden.

Volgens de planvoorschriften in artikel 1, onder 18, tot en met artikel 1, onder 21, in onderlinge samenhang gelezen, dient bij dit oordeel, zoals [appellant sub 2] en het college terecht betogen, de gehele agrarische bedrijfsvoering in aanmerking te worden genomen. Ingevolge artikel 1, onder 18, is een agrarisch bedrijf een bedrijf dat is gericht op het voortbrengen van producten door middel van het telen van gewassen (...) en/of het houden van dieren. Binnen de agrarische bedrijfsvoering van [appellant sub 2] worden op beide genoemde wijzen producten voortgebracht. Naast het houden van het rundvee, wordt op de eigen gronden van het bedrijf mais geteeld om in de totale ruwvoerproductie van het bedrijf te voorzien. Daartoe, alsmede om in de totale mestafzet van het bedrijf te voorzien, zoals het bedrijf naar niet in geschil is doet, maakt van de agrarische bedrijfsvoering mede deel uit het bewerken en bemesten van de circa 150 hectare gronden in eigendom van het bedrijf. Tot de betreffende werkzaamheden behoren het gereedmaken van het maisland, het ploegen daarvan, het zaaien, oogsten en opslaan van de geteelde mais, het bewerken en bemesten van de graslanden, het maaien, schudden en harken van gras, het inkuilen daarvan en het opslaan van het ingekuilde gras als veevoer.

Onder die omstandigheden kan, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet worden gesteld dat de agrarische bedrijfsvoering van het bedrijf niet grondgebonden is, omdat deze hoofdzakelijk in gebouwen plaatsvindt. Het bedrijf kan daarom evenmin worden aangemerkt als een intensief veehouderijbedrijf als bedoeld in artikel 1, onder 21, van de bestemmingsplanvoorschriften.

Dat de planvoorschriften aldus dienen te worden gelezen, is in overeenstemming met de omstandigheid dat in het bestemmingsplan, zoals het college onweersproken heeft gesteld, op de plankaart aan alle in het plangebied voorkomende agrarische bouwpercelen van intensieve veehouderijen de aanduiding "intensief veehouderijbedrijf toegestaan" is toegekend. Voor de agrarische bouwpercelen van de in het plangebied voorkomende melkveehouderijen geldt dit niet, ook niet voor de melkveehouderij van [appellant sub 2] op het perceel [locatie 2]. De planwetgever heeft deze rundveehouderijbedrijven derhalve niet als intensieve veehouderijbedrijven aangemerkt. [..]

De conclusie is, dat gelet op de tekst van de bestemmingsplanvoorschriften, en daarnaast in aanmerking genomen de systematiek van het geldende bestemmingsplan, er geen grond bestaat voor het oordeel dat de melkveehouderij van [appellant sub 2]

moet worden aangemerkt als een intensief veehouderijbedrijf. Er bestaat daarom evenmin grond voor het oordeel dat het project waarvoor de omgevingsvergunning is verleend, om deze reden in strijd is met het bestemmingsplan. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3130](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RVS:2017:3130)

JnB2017, 992

MK ABRS, 15-11-2017, 201608364/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zeist.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

WABO. Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan. Besluit is niet zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd. Het bouwplan ziet ook op het mogelijk maken van een zelfstandige woning op het perceel. De planologische aanvaardbaarheid, alsmede de ruimtelijke gevolgen daarvan zijn door het college niet expliciet bij de beoordeling betrokken.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen van een bestaand gebouw en het bouwen van een garage [...].

[...] Vast staat en niet in geschil is dat het plan in strijd is met het ter plaatse geldende bestemmingsplan [...] omdat het perceel geen bouwvlak heeft. Daarnaast staat de garage in strijd met het bestemmingsplan voor de voorgevelrooilijn. Om het plan niettemin mogelijk te maken, heeft het college met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) omgevingsvergunning verleend voor het afwijken van het bestemmingsplan.

[...] Anders dan [appellant] stelt, heeft de rechtbank haar oordeel dat het gebouw mag worden gebruikt voor wonen niet gebaseerd op haar aanname dat het gebouw een hoofdgebouw is. Het oordeel van de rechtbank dat het gebouw mag worden gebruikt voor woondoeleinden, heeft zij gebaseerd op de omstandigheid dat het perceel met de inwerkingtreding van het bestemmingsplan een woonbestemming heeft gekregen. Dit oordeel is juist. Dat het perceel geen bouwvlak heeft, doet daaraan niet af. In het bestemmingsplan is geen bepaling opgenomen die ertoe strekt dat alleen binnen een bouwvlak mag worden gewoond. De overweging van de rechtbank, dat het gebouw kan worden aangemerkt als hoofdgebouw, is in dit verband niet relevant, nu in het bestemmingsplan evenmin een bepaling is opgenomen die ertoe strekt dat alleen in een hoofdgebouw mag worden gewoond.

Naar het oordeel van de Afdeling strekt het plan tot het verbouwen van het bestaande gebouw ertoe om dit te verbouwen tot zelfstandige woning. Daarbij acht de Afdeling in het bijzonder van belang dat de vloer van de begane grond van het gebouw wordt verhoogd teneinde in de kelder een verblijfruimte met slaapkamers en een badkamer te realiseren. [appellant] betoogt terecht dat met het verlenen van deze omgevingsvergunning voor het eerst een zelfstandige woning op het perceel wordt gerealiseerd, terwijl het perceel geen bouwvlak heeft. Het plan is daarom in strijd met artikel 17, lid 17.2.2, onder b, van de planregels. Het college heeft weliswaar vanwege de strijd met dit artikel bezien of afwijken van het bestemmingsplan op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo mogelijk is, maar het heeft

daarbij niet onderkend dat het bouwplan niet slechts ziet op enkele bouwkundige uitbreidingen van een met een bouwvergunning gebouwd gebouw dat voor woondoeleinden wordt gebruikt, maar ook op het mogelijk maken van een zelfstandige woning op het perceel. De planologische aanvaardbaarheid, alsmede de ruimtelijke gevolgen daarvan zijn door het college niet expliciet bij de beoordeling betrokken. Dit betekent dat dit besluit in zoverre niet zorgvuldig is voorbereid en niet deugdelijk is gemotiveerd. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3144](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Gelderland, 01-11-2017 (publ. 15-11-2017), AWB 16/1743 ([ECLI:NL:RBGEL:2017:5663](#)).
- MK Rechtbank Limburg, 01-11-2017 (publ. 16-11-2017), AWB/ROE 17/799 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:10536](#)).
- MK Rechtbank Gelderland, 07-11-2017 (publ. 16-11-2017), AWB 17/3122 ([ECLI:NL:RBGEL:2017:5760](#)).
- MK ABRS, 15-11-2017, 201608933/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3149](#)).
- MK ABRS, 15-11-2017, 201606207/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3130](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer

- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 23-08-2017 (publ. 16-11-2017), UTR 17/2907 ([ECLI:NL:RBMNE:2017:4375](#)).
- Rechtbank Limburg, 31-10-2017 (publ. 10-11-2017), 16/3917 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:10242](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 993

MK CRvB, 16-11-2017, 16/3680 AW

korpschef van politie.

Besluit reis-, verblijf- en verhuiskosten politie (Brvvp) 3 lid 1 aanhef en onder a, 36 lid 1, 36 lid 2

AMBTENARENRECHT. REISKOSTEN. Uit artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a, in samenhang gezien met artikel 36, tweede lid, aanhef en onder b van het Brvvp leidt de Raad af dat bij de berekening van de tegemoetkoming in de reiskosten als hier aan de orde de afstand van twee trajecten dient te worden betrokken: het traject tussen de woonplaats en de plaats van tewerkstelling en

het traject tussen de plaats van tewerkstelling en de woonplaats. Dit brengt met zich mee dat de door de korpchef voorgestane wijze van berekenen van de reisafstand in een geval als het onderhavige, waarin de afstanden van de beide trajecten verschillend zijn, in strijd is met het Brvvp. Toepassing van de Uitvoeringsinstructie Brvvp, waarin deze berekeningswijze is neergelegd, mag er niet toe leiden dat ten nadele van appellant wordt afgeweken van de algemeen verbindende voorschriften van het Brvvp. De berekeningswijze uit de Uitvoeringsinstructie Brvvp dient daarom in dit geval buiten toepassing te worden gelaten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3988](https://ecli.nl/crvb:2017:3988)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 994

MK CRvB, 01-11-2017 (publ. 14-11-2017), 16/1872 ZW

Raad van bestuur van het Uww.

ZW 19aa

ZIEKTEWET. EERSTEJAARS ZW-BEOORDELING. Het standpunt van het Uww dat de aanzegjurisprudentie van toepassing is op beoordelingen op grond van art. 19aa, eerste lid onderdeel b ZW acht de Raad juist.

Raad: De rechtbank heeft overwogen dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep ten onrechte van is uitgegaan dat de datum in geding 1 augustus 2014 is, aangezien op grond van artikel 19aa van de ZW de (EZWb) na 52 weken dient plaats te vinden, zodat de datum in geding 30 juni 2014 is.

Het Uww heeft in zijn verweerschrift in hoger beroep over de datum in geding het volgende vermeld:

“Naar het oordeel van UWV betekent art. 19aa dat niet alleen op, maar ook ná de 52e week van ziekte slechts aanspraak is op een uitkering als verzekerde zowel ongeschikt is voor zijn arbeid als bedoeld in art. 19 ZW als ongeschikt is voor de arbeid als bedoeld in artikel 19ab derde lid ZW. Om het recht op uitkering vast te stellen moet een beoordeling worden gedaan door de verkeringsarts en – als dit aan de orde is – een arbeidsdeskundige. De eerste keer dat UWV deze beoordeling doet wordt in de uitvoeringspraktijk van UWV de eerstejaars-ziektewetbeoordeling genoemd (EZWb). Deze beoordeling verricht UWV in principe vóór het bereiken van de 52e week van ziekte (ongeveer na 44 weken ziekte) en richt zich in principe op de datum waarop de verzekerde 52 weken ongeschikt tot werken is. In de uitvoeringspraktijk van Uww wordt dat de toetsdatum genoemd.

Als de uitkomst van de beoordeling is dat verzekerde niet in staat is om ‘zijn arbeid’ te verrichten, maar de verzekerde kan wel met algemeen geaccepteerde arbeid meer dan 65% van zijn maatmaninkomen per uur verdienen, wordt bij een lopende uitkering de uitkering niet beëindigd op de hiervoor genoemde toetsdatum, maar wordt de uitkering met inachtneming van art. 19aa tweede lid ZW beëindigd één maand nadat de

verzekerde in staat is om meer dan 65% van het maatmaninkomen per uur te verdienen. Over artikel 19aa tweede lid ZW is in de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 33241, nr. 3) op de Wet BeZaVa bij dit artikel het volgende opgemerkt:

‘In het tweede lid is geregeld dat het recht op ziekgeld niet ogenblikkelijk eindigt maar, wegens zorgvuldigheidsredenen, pas na een uitlooptermijn van een maand eindigt, wanneer de verzekerde na arbeidskundig of verzekeringsgeneeskundig onderzoek minder dan 35% arbeidsongeschikt blijkt te zijn. Door deze uitlooptermijn wordt de verzekerde niet ogenblikkelijk met de beëindiging van zijn recht op ziekgeld geconfronteerd, maar wordt hem enige tijd gegund om zich voor te bereiden op de verandering in zijn situatie.’ Gelet op deze toelichting is derhalve, evenals bij andere arbeidsongeschiktheidswetten zoals de WAO en WIA, sprake van een uitlooptermijn, zij het dat voor de Ziektewet deze één maand bedraagt. Uit de toelichting blijkt dat de wetgever hierbij uitsluitend voor ogen heeft gestaan de situatie dat een uitkering moet worden beëindigd. Omdat het doel van het na een maand beëindigen is dat de verzekerde zich moet kunnen voorbereiden op de verandering van de situatie, moet de verzekerde eerst op de hoogte zijn van uitkomsten van de beoordeling alvorens de uitlooptermijn van een maand start. UWV is gelet op het bovenstaande van oordeel dat de zogenaamde aanzegjurisprudentie van uw Raad onverkort van toepassing is op beoordelingen op grond van art. 19aa, eerste lid onderdeel b ZW.”

“Naar het oordeel van het UWV volgt uit het gegeven dat aanzegjurisprudentie onverkort van toepassing is op de ZW en dat een uitlooptermijn in acht genomen moet worden alvorens een lopende uitkering op grond van de ZW beëindigd kan worden, dat er geen reden is om bij de ZW uit te gaan van een andere datum in geding dan bij een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling in het kader van de WAO of WIA. De datum in geding in het kader van een beoordeling op grond van art. 19aa, eerste lid, onderdeel b ZW is daarom naar ons oordeel de datum waarop, aan het einde van de uitlooptermijn, de uitkering wordt beëindigd. Dit betekent dat als zich in de periode tussen de zogenaamde toetsdatum en de datum van de beëindiging van de uitkering relevante wijzigingen voordoen in de medische situatie, dat daarmee rekening moet worden gehouden.” De Raad acht dit standpunt juist. Dit betekent dat de beëindiging van het recht op ziekgeld per 1 augustus 2014 als datum in geding beoordeeld dient te worden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3925](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 995

MK CRvB, 16-11-2017, 16/4418 AW

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

WW 34 lid 1 aanhef en onder a

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:5

Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkloosheid voor de sector Rijk (Besluit) 8

WERKLOOSHEID. BEGRIP INKOMEN. Het moet als een omissie van de wetgever worden beschouwd dat bij de wijziging van artikel 34 van de WW en de invoering van artikel 3:5 van het AIB niet expliciet in het Besluit is geregeld dat ziekengeld in mindering moet worden gebracht op de aansluitende uitkering. Gelet daarop en in aanmerking genomen het uitgangspunt dat verlies van inkomen niet dubbel behoort te worden gecompenseerd, prevaleert de bedoeling van de wetgever dat met de wijziging van artikel 34 van de WW en de invoering van artikel 3:5 van het AIB geen wijziging is beoogd. Met de minister en de rechtbank en anders dan appellant is de Raad dan ook van oordeel dat bij de in artikel 8, tweede lid, van het Besluit voorgeschreven overeenkomstige toepassing van artikel 34 van de WW ziekengeld onder het begrip inkomen valt.
[ECLI:NL:CRVB:2017:3982](https://ecli.nl/crvb/2017/3982)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 996

MK CRvB, 07-11-2017 (publ. 13-11-2017), 17/894 PW

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

PW

Protocol Huisbezoeken Sociale Zekerheid van de gemeente Groningen van 8 oktober 2013 (Protocol)

PARTICIPATIEWET. HUISBEZOEK. Niet in geschil is dat een redelijke grond bestond voor het afleggen van een huisbezoek. Het geschil is beperkt tot de gang van zaken tijdens het huisbezoek, met name wat betreft de handelwijze van de medewerkers. Nu het Protocol niet is nagekomen, kan appellante niet worden tegengeworpen dat zij onvoldoende medewerking heeft verleend aan de voortzetting van het huisbezoek.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3865](https://ecli.nl/crvb/2017/3865)

JnB2017, 997

MK CRvB, 07-11-2017 (publ. 13-11-2017), 16/2580 PW

college van burgemeester en wethouders van Heemstede.

PW 35

Bijzondere bijstand en verstrekkingenboek 2014 (beleid)

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR DE KOSTEN VAN BEWINDVOERING. Bewindvoeringskosten behoren tot de kostensoorten waarbij wordt uitgegaan van een draagkracht van 100% van het inkomen boven de bijstandsnorm.

Appellante heeft bijzondere bijstand aangevraagd voor de kosten van bewindvoering tot een bedrag van € 111,42 per maand. Bij bestreden besluit heeft het college de aanvraag toegewezen tot een bedrag van € 60,24 per maand.

Raad: Ter zitting heeft het college erkend dat de term "basale algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan" in het beleid mogelijk tot verwarring bij appellante heeft geleid. Onderscheid moet echter worden gemaakt tussen "algemeen noodzakelijke kosten die voortvloeien uit bijzondere omstandigheden" voor de beoordeling of voor bepaalde kosten bijzondere bijstand kan worden verleend, wat hier het geval is, en "basale algemeen noodzakelijke kosten" voor de beoordeling van de draagkracht. In dat kader heeft het college de bewindvoeringskosten in het beleid aangemerkt als "basale algemeen noodzakelijke kosten", omdat zij zien op het voeren van beheer over de financiën waarmee in beginsel ieder huishouden wordt geconfronteerd. Bewindvoeringskosten behoren daarom tot de kostensoorten waarbij wordt uitgegaan van een draagkracht van 100% van het inkomen boven de bijstandsnorm. Het college heeft bij de beoordeling van de aanvraag van appellante om bijzondere bijstand in overeenstemming met zijn beleid gehandeld. Gelet op (..) slaagt de beroepsgrond niet dat bewindvoeringskosten geen basale algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan zijn, maar bijzondere kosten en dat het college bij de draagkrachtbeoordeling dus had moeten uitgaan van 40% van het inkomen dat meer bedraagt dan 110% van het inkomen boven de bijstandsnorm.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3862](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 998

MK CRvB, 10-11-2017, 16/3151 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7

Wet hervorming kindregelingen (Stb. 2014, 227)

Besluit uitvoering kinderbijslag 15

Beleidsregel SB1014

KINDERBIJSLAG. DUBBELE KINDERBIJSLAG. TOT HET HUISHOUDEN BEHOREN.

De wetgever heeft er niet voor gekozen om bij de aanscherping van de voorwaarden voor dubbele kinderbijslag de eis dat het kind niet tot het huishouden van de verzekerde behoort, te laten vervallen. Weliswaar worden bewoners van bepaalde Waddeneilanden expliciet genoemd in de kamerstukken als groep verzekerden waarvoor geldt dat van het kind niet verlangd kan worden dagelijks heen en weer te reizen naar niet nabijgelegen onderwijs, maar de voorwaarde dat het kind niet tot het huishouden van de verzekerde behoort, is behouden (Kamerstukken II 2013/14, 33 716, nr. 10, p. 8). Gezien deze recente herformulering van artikel 7 van de AKW, zijn er geen aanknopingspunten om dit criterium te laten vervallen of het begrip huishouden anders uit te leggen. Dit betekent dat alleen als het kind niet tot het huishouden van appellante behoort, sprake kan zijn van toekenning van dubbele kinderbijslag.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3937](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Natuurschoonwet

JnB2017, 999

MK ABRS, 15-11-2017, 201607711/1/A2

staatssecretaris van Economische Zaken en de staatssecretaris van Financiën (hierna: de staatssecretarissen).

Natuurschoonwet 1929 (Nsw) 1, 3

Rangschikkingsbesluit Natuurschoonwet 1928 (Rnw) 2, 4, 5

NATUURSCHOONWET. Uit artikel 1, aanhef en onder a, artikel 3, vierde en negende lid van de Nsw en artikel 2, tweede lid, van de Rnw in onderlinge samenhang bezien, volgt dat het in de eerste plaats aan de staatssecretarissen om in een voorkomend geval te beoordelen of een bepaalde handeling inbreuk maakt op het natuurschoon. Voor die beoordeling is de karakteristieke verschijningsvorm van de desbetreffende onroerende zaak van belang. Het gaat daarbij om de visuele aspecten van die onroerende zaak.

De staatssecretarissen hebben met de in de uitvoeringsrichtlijn vervatte criteria invulling mogen geven aan de aan hen op dit punt toekomende beoordelingsruimte.

[..] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een verklaring als bedoeld in artikel 3, achtste lid, van de Natuurschoonwet 1928 (Nsw) ten aanzien van [...] [het landgoed].

[...] [appellant] [...] [is] voornemens is om op een deel van zijn landgoed, [...] een wooncomplex te (laten) bouwen. In verband met deze voorgenomen handeling heeft hij de staatssecretarissen verzocht om een verklaring af te geven, [...]. Daarmee wil [appellant] voorkomen dat het uitvoeren van het woonproject tot gevolg heeft dat het betreffende gedeelte niet langer als landgoed wordt beschouwd.

[...] [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de staatssecretarissen zich op het standpunt hebben mogen stellen dat het wooncomplex inbreuk maakt op het natuurschoon als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van het Rnw.

[...] De rechtbank heeft uit de hiervoor in 7.1 genoemde bepalingen, [Red: artikel 1, aanhef en onder a, artikel 3, vierde en negende lid van de Nsw en artikel 2, tweede lid, van de Rnw] in onderlinge samenhang bezien, terecht afgeleid dat het in de eerste plaats aan de staatssecretarissen is om in een voorkomend geval te beoordelen of een bepaalde handeling inbreuk maakt op het natuurschoon. Voor die beoordeling is de karakteristieke verschijningsvorm van de desbetreffende onroerende zaak van belang. Het gaat daarbij om de visuele aspecten van die onroerende zaak (vergelijk de totstandkomingsgeschiedenis van de Nsw, Kamerstukken II 1986/87, 20 089, nr. 3, blz. 6-7 en de uitspraak van de Afdeling van 30 december

2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK7988](#)). Daarnaast geldt dat in de Nsw bewust geen definitie

is opgenomen van "natuurschoon", zoals blijkt uit de totstandkomingsgeschiedenis. Gelet op de beoordelingsruimte die op dit punt aan de staatssecretarissen toekomt, toetst de rechter of alle in aanmerking komende belangen zijn meegewogen en of het resultaat van die afweging niet onredelijk is.

Ter invulling van de aan hen toekomende beoordelingsruimte hebben de staatssecretarissen criteria geformuleerd, vervat in de uitvoeringsrichtlijn. Anders dan [appellant] heeft aangevoerd, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het in algemene zin niet onaanvaardbaar is dat de staatssecretarissen ter beoordeling of een (voorgenomen) handeling inbreuk maakt op het natuurschoon, vooraf vastgestelde criteria hanteren. Uit het besluit op bezwaar blijkt dat die criteria zijn geformuleerd om lijn te brengen in het beoordelen of nieuw te bouwen opstallen, zijnde hoofdgebouwen, inbreuk maken op het natuurschoon. [...]

De staatssecretarissen hebben nader toegelicht dat voor de criteria in de uitvoeringsrichtlijn is aangesloten bij de totstandkomingsgeschiedenis van de Nsw (Kamerstukken II, 1987/88, 20 089, nr. 6, blz. 8), [...].

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretarissen met de criteria aldus invulling hebben mogen geven aan de aan hen op dit punt toekomende beoordelingsruimte. De rechtbank heeft daarvoor terecht in aanmerking genomen dat, zoals ook hiervoor in 7.2 is overwogen, voor de beoordeling of een (voorgenomen) handeling het natuurschoon aantast, de karakteristieke verschijningsvorm van de desbetreffende onroerende zaak van belang is, waarbij het visuele aspect grotendeels bepalend is (vergelijk in dit verband ook de hiervoor in 7.2 genoemde uitspraak van 30 december 2009). Daarbij gaat het om de aanblik van het landgoed als geheel. De door de staatssecretarissen in criterium b van de uitvoeringsrichtlijn gegeven uitleg aan artikel 2, tweede lid, van het Rnw, te weten dat nieuwe opstallen dienen te passen bij de karakteristieke verschijningsvorm van het landgoed en dat deze daarom zowel wat betreft omvang als bouwstijl een min of meer harmonieus geheel dienen te vormen met de reeds vanouds op dat landgoed voorkomende gebouwen, is daarmee in lijn. Dit criterium geldt, anders dan [appellant] heeft aangevoerd, ook in geval de onroerende zaak als "buitenplaats" is aangemerkt. De door hem voorgestane lezing van artikel 1, eerste lid, onder a, van de Nsw, dat opstallen op een buitenplaats altijd onder "landgoed" moeten worden begrepen, volgt de Afdeling niet.

[...] Nu niet is voldaan aan het criterium onder b van de uitvoeringsrichtlijn en niet is gebleken dat bij het besluit niet alle in aanmerking komende belangen zijn afgewogen en het resultaat van die afweging onevenredig nadelig is, heeft de rechtbank reeds hierom terecht geoordeeld dat de staatssecretarissen de aanvraag van de verklaring als bedoeld in artikel 3, achtste lid, van de Nsw, in redelijkheid hebben mogen afwijzen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3128](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 1000

MK ABRS, 15-11-2017, 201607573/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Wegenverkeerswet 1994 130 lid 1, 131 lid 1, 134

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 5, 27

Regeling eisen geschiktheid 2000 Paragraaf 8.8 van de bijlage

WEGENVERKEERSWET 1994. Ongeldigverklaring rijbewijs. Alcoholmisbruik in ruime zin. Verhoogde tolerantie. Diagnose psychiater onvoldoende onderbouwd.

[Ongeldigverklaring] rijbewijs [...].

Op [...] heeft een onderzoek van [appellant] op alcoholmisbruik plaatsgevonden. De keurend arts, [...], psychiater, heeft de bevindingen van het onderzoek neergelegd in een rapportage van 9 februari 2016. In een rapportage van [...] heeft psychiater [...]deze rapportage aangepast. Volgens de anamnese zijn er aanwijzingen voor alcoholmisbruik. De psychiatrische voorgeschiedenis, het psychiatrisch onderzoek, de somatiek en het laboratoriumonderzoek leveren geen aanwijzingen voor alcoholmisbruik op. Aan de diagnostische criteria voor een stoornis in alcoholgebruik volgens DSM-V is niet voldaan. Wel stelt psychiater [...] de diagnose alcoholmisbruik in ruime zin. [...]

In dit geval is er geen voorgeschiedenis van alcoholmisbruik. Psychiater [...] baseert haar diagnose uitsluitend op de anamnese en stelt dat er aanwijzingen zijn voor tolerantie, omdat [appellant] ten tijde van de aanhouding bij een promillage van ruim 1,8 geen ernstige intoxicatieverschijnselen vertoonde. Uit de rapportage van psychiater [...] komt naar voren dat zij als uitgangspunt neemt dat de meeste niet-tolerante individuen bij een promillage van 1,8 ernstige intoxicatieverschijnselen vertonen. Uit de rapportage wordt niet duidelijk op welke feiten, omstandigheden en bevindingen psychiater [...] haar conclusie over het ontbreken van intoxicatieverschijnselen bij [appellant] doet steunen. [...] Uit de rapportage van [...] blijkt niet dat het bemerken van effect pas na meer dan drie eenheden alcohol de enige aanwijzing voor tolerantie kan vormen. De verhoogde tolerantie is daarmee ten onrechte als gegeven beschouwd bij de in de rapportage geconstateerde discrepantie tussen de beschreven tolerantie enerzijds en de algemene alcoholanamnese anderzijds. Voor deze discrepantie noch voor de daaraan verbonden conclusie dat aannemelijk is dat sprake is van onderrapportage van het normale alcoholgebruik kan in de rapportage daarom voldoende steun worden gevonden. [...] Door de rapportage van psychiater [...] aan het besluit [...] ten grondslag te leggen, is dit besluit ondeugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2017:3100](https://ecli.nl/rvs/2017/3100)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 1001

ABRS, 15-11-2017, 201609344/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder g, 28

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 6, 7, 8

RECHTSBIJSTAND. De raad was, gelet op de dwingende formulering van artikel 7 van het Brt, gehouden de onderhavige aanvraag om een toevoeging voor rechtsbijstand betreffende de afwijzing van een aanvraag om kwijtschelding van een schuld, af te wijzen. De tekst van deze bepaling bevat geen indicatie dat de bepaling niet van toepassing is op de kwijtschelding van bestuursrechtelijke schulden. De ratio van de bepaling geldt gelijkelijk voor civiele en bestuursrechtelijke schulden.

[ECLI:NL:RVS:2017:3090](https://ecli.nl/RVS:2017:3090)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 1002

MK ABRS, 13-11-2017, 201703204/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.110 lid 1

ASIEL. De omstandigheid dat er ten tijde van de asielaanvraag van de vreemdeling een besluitmoratorium gold voor asielaanvragen van personen uit een aantal Iraakse provincies, betekent niet dat in de algemene asielprocedure geen spoed aanwezig is om een nader gehoor af te nemen, waarbij van het gebruik van een beëdigde tolk kan worden afgezien.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, moet de staatssecretaris in beginsel iedere vreemdeling binnen de in artikel 3.110, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 genoemde termijn van acht dagen in het Aanmeldcentrum aan een eerste en een nader gehoor onderwerpen. Daarbij kan, gelet op de in acht te nemen strikte termijnen van de algemene asielprocedure en het belang van een voortvarende afhandeling van asielaanvragen, van de staatssecretaris in redelijkheid niet worden verlangd dat hij bij de planning van het asielproces de beschikbaarheid van beëdigde tolken als vertrekpunt neemt (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:891](https://ecli.nl/RVS:2015:891)). De staatssecretaris betoogt terecht dat een geldend besluitmoratorium voormeld uitgangspunt niet anders maakt. Hij kan immers, ook indien een besluitmoratorium geldt, een beslissing nemen op een asielaanvraag als één van de in paragraaf C3/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 genoemde artikelen van toepassing is. Of de vreemdeling tot één van de in voormelde paragraaf bedoelde gevallen behoort, wordt bepaald aan de hand van informatie die de staatssecretaris verkrijgt met een nader gehoor. De staatssecretaris betoogt dan ook terecht dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de omstandigheid dat er ten tijde van de asielaanvraag van de vreemdeling een besluitmoratorium gold voor asielaanvragen van personen uit een aantal Iraakse

provincies, niet betekent dat in de algemene asielprocedure geen spoed aanwezig is om een nader gehoor af te nemen, waarbij van het gebruik van een beëdigde tolk kan worden afgezien.

[ECLI:NL:RVS:2017:3078](#)

JnB2017, 1003

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 07-11-2017 (publ. 13-11-2017), NL17.4585

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Afvalligheid. Niet duidelijk is welke elementen verweerder van belang acht bij de beoordeling wanneer sprake is van afvalligheid of slechts sprake is van gangbare kritiek op de islam die past bij de normale discussie die wordt gevoerd binnen de islam. Dat sprake moet zijn van dieperliggende religieuze motieven om te kunnen spreken van afvalligheid, is niet nader onderbouwd.

Verweerder heeft het standpunt dat niet aannemelijk is dat eiser afvallig is onderbouwd met de motivering dat bij eiser geen sprake is van dieperliggende religieuze motieven om met de islam te breken.

Daarnaast acht verweerder van belang dat de opvattingen van eiser 'passen binnen het discours binnen de islam'. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de verklaringen van eiser over zijn kritiek op afgoderij passen in de discussie die binnen de islam ook wordt gevoerd. De opvattingen van eiser worden door verweerder gekwalificeerd als kritiek op de islam, maar niet als afvalligheid.

De rechtbank stelt vast dat geen (gepubliceerde) werkinstructie of beleid bestaat aan de hand waarvan verweerder beoordeelt wanneer sprake is van afvalligheid. Ter zitting is door de gemachtigde van verweerder bevestigd dat geen beleid of vaste werkwijze wordt gehanteerd voor het horen en beslissen, zoals dit bij de beoordeling van bekeringen wel gebeurt. Niet duidelijk is welke elementen verweerder van belang acht bij de beoordeling wanneer sprake is van afvalligheid of, zoals verweerder in onderhavig geval heeft overwogen, slechts sprake is van gangbare kritiek op de islam die past bij de normale discussie die wordt gevoerd binnen de islam.

Het standpunt van verweerder, dat sprake moet zijn van dieperliggende religieuze motieven om te kunnen spreken van afvalligheid, is niet nader onderbouwd, en is naar het oordeel van de rechtbank gelet op eisers verklaringen [...] onvoldoende.

Het standpunt, dat de verklaringen passen binnen de normale discussie, zoals die wordt gevoerd binnen de islam, en dat de kritiek van eiser slechts uiterlijke zaken betreft, zoals de uitvoering van de islam en niet de leer van de islam, is ook onvoldoende gemotiveerd. [...] De rechtbank is van oordeel dat verweerder het standpunt dat geen sprake is van afvalligheid onvoldoende heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13045](#)

JnB2017, 1004

MK ABRS, 09-11-2017, 201606199/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 b

ASIEL. Nareis. Meerderjarig kind. Zodra een einde is gekomen aan de normale afhankelijkheidsrelatie tussen een meerderjarig kind en zijn ouders, brengt een wijziging van de feitelijke situatie, bijvoorbeeld dat een meerderjarig kind terugvalt op zijn ouders wegens verlies van eigen inkomsten of huisvesting, niet met zich dat zo'n kind opnieuw afhankelijk wordt van zijn ouders.

De staatssecretaris heeft in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000 vastgelegd hoe hij op basis van de gezinssituatie ten tijde van de beoordeling van de aanvraag en de gezinssituatie ten tijde van het vertrek van de desbetreffende referent uit het land van herkomst of bestendig verblijf beoordeelt of een meerderjarig kind voldoet aan het vereiste van afhankelijkheid, opgenomen in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Hij heeft hierbij zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij paragraaf B7/3.2.1 van de Vc 2000.

De Afdeling gaat ervan uit dat de in dit beleid vereiste normale afhankelijkheidsrelatie tussen een meerderjarig kind en zijn ouders inhoudt dat zo'n kind, hoewel het juridisch niet meer onder de verantwoordelijkheid van zijn ouders valt en het gelet op zijn leeftijd geen verzorging meer nodig heeft, toch nog feitelijk afhankelijk is van zijn ouders zolang het bij zijn ouders woont en zij het merendeel van de verzorging van het gezin en het huishouden op zich nemen. Als een meerderjarig kind de verzorgende rol van de ouders heeft overgenomen, bestaat dus geen normale afhankelijkheidsrelatie meer en is de feitelijke gezinsband verbroken. Als vervolgens de feitelijke situatie wijzigt, neemt de staatssecretaris geen herstel van de verbroken gezinsband aan.

Artikel 29, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 laat ruimte voor dit beleid. Zodra een einde is gekomen aan de hiervoor bedoelde normale afhankelijkheidsrelatie, brengt een wijziging van de feitelijke situatie, bijvoorbeeld dat een meerderjarig kind terugvalt op zijn ouders wegens verlies van eigen inkomsten of huisvesting, niet met zich dat zo'n kind opnieuw afhankelijk wordt van zijn ouders. Gelet op zijn meerderjarigheid en de eerder bereikte zelfstandigheid, hadden het kind of zijn ouders ook voor een andere oplossing kunnen kiezen. Het kind had bijvoorbeeld op zoek kunnen gaan naar een andere inkomstenbron of huisvesting of hulp kunnen vragen aan andere mensen of een instantie.

[ECLI:NL:RVS:2017:3067](https://ecli.nl/RVS:2017:3067)

JnB2017, 1005

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 08-11-2017 (publ. 15-11-2017), AWB 17/10243

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. NAREIS. Datum van naar internationaal privaatrecht rechtsgeldig huwelijk. De rechtbank overweegt dat uit de door eiseres overgelegde huwelijksakte volgt dat het huwelijk van eiseres en referent door de religieuze(sharia)rechtbank is bepaald op 1 maart 2015. Nu deze datum blijktens het ambtsbericht voor de Syrische autoriteiten als officiële huwelijksdatum wordt aangemerkt, is de rechtbank van oordeel dat het

huwelijk van eiseres en referent ingevolge het bepaalde in artikel 10:31, van het BW ook per die datum als een internationaal privaatrechtelijk rechtsgeldig huwelijk dient te worden aangemerkt. Dit betekent dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiseres en referent niet (officieel) waren gehuwd op de datum dat referent Nederland is ingereisd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13246](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2017, 1006

MK ABRS, 15-11-2017, 201706823/1/V1

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Awb 3:2, 7:12 lid 1

OPVANG. Bed-, Bad- en Broodvoorziening. Ter zitting bij de rechtbank heeft het college toegelicht dat de GGD telefonisch met een 'ja' of een 'nee' aan de gemeente laat weten of de desbetreffende vreemdeling al dan niet kwetsbaar is. De brief van 16 mei 2017 geeft er blijk van dat de GGD in dit geval telefonisch een 'nee' heeft doorgegeven. Reeds omdat het advies van de GGD in het geheel niet is gemotiveerd, heeft het college zich er niet van kunnen vergewissen dat dit advies - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent is. Het daarop gebaseerde besluit op bezwaar kan reeds daarom in rechte geen stand houden.

[ECLI:NL:RVS:2017:3062](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële verwijzing

JnB2017, 1007

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-11-2017, AWB 16/26862

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 11 lid 2

Vw 2000 29 lid 2

PREJUDICIËLE VERWIJZING. GEZINSHERENIGING. Staat artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn eraan in de weg dat verweerder toetst of, in het geval officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt ontbreken, de gezinshereniger daar een plausibele verklaring voor heeft gegeven en, indien hij die plausibele verklaring niet heeft gegeven, het verzoek afwijst om de enkele reden dat die bewijsstukken niet over zijn gelegd.

Deze zaak betreft een verzoek ten behoeve van een Eritrese minderjarige die in Soedan verblijft om herenigd te worden met zijn pleegmoeder (referente) aan wie door Nederland subsidiaire bescherming is verleend.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 21 juni 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1609](#)) geoordeeld dat richtlijn 2003/86/EG in het Nederlandse recht van overeenkomstige toepassing is op subsidiair beschermden. De Afdeling heeft vervolgens aanleiding gezien de prejudiciële vraag aan het Hof voor te leggen of het Hof bevoegd is prejudiciële vragen te beantwoorden over de bepalingen van deze richtlijn in een geding dat gaat over het verblijfsrecht van een gezinslid van een subsidiair beschermdde. Ook in deze zaak gaat het om een verzoek om gezinshereniging door een vreemdeling die in Nederland een verblijfsstatus heeft op grond van subsidiaire bescherming. De rechtbank verwijst daarom naar hetgeen de Afdeling heeft overwogen in voornoemde uitspraak van 21 juni 2017, bij het Hof geregistreerd onder zaaknummer C-380/17, en sluit aan bij de in die uitspraak geformuleerde eerste prejudiciële vraag.

Verweerder heeft het verzoek afgewezen omdat eiser geen officiële bewijsstukken heeft overgelegd ter onderbouwing van de gezinsband met referente en hij geen plausibele verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij deze bewijsstukken niet heeft overgelegd en voor zijn stelling dat hij deze niet alsnog over kan overleggen. Eiser is daarom niet in de gelegenheid gesteld de gezinsband op een andere manier aan te tonen, zoals bijvoorbeeld door middel van gesprekken met eiser en referente.

Het geschil spitst zich toe op de vraag of artikel 11, tweede lid, van richtlijn 2003/86/EG eraan in de weg staat dat verweerder toetst of, in het geval officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt ontbreken, de gezinshereniger daar een plausibele verklaring voor heeft gegeven en, indien hij die plausibele verklaring niet heeft gegeven, het verzoek afwijst om de enkele reden dat die bewijsstukken niet over zijn gelegd. De rechtbank ziet daarom aanleiding het Hof te verzoeken bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vraag:

Moet artikel 11, tweede lid, van de richtlijn 2003/86/EG, zo worden uitgelegd, dat het in de weg staat aan de afwijzing van een verzoek om gezinshereniging van een vluchteling louter vanwege het feit dat hij bij zijn verzoek geen officiële bewijsstukken overlegt waaruit de gezinsband blijkt, of

moet artikel 11, tweede lid, van de richtlijn 2003/86/EG, zo worden uitgelegd, dat het alleen dan in de weg staat aan de afwijzing van een verzoek om gezinshereniging van een vluchteling louter vanwege het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt, indien hij een plausibele verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij deze bewijsstukken niet heeft overgelegd en voor zijn stelling dat hij deze bewijsstukken niet alsnog kan overleggen?

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13124](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 1008

HvJEU (Grote kamer), 14-11-2017, C-165/16

Lounes tegen het Verenigd Koninkrijk

Richtlijn 2004/38/EG

VWEU 21 lid 1

VERBLIJFSRICHTLIJN. Een derdelander die familielid is van een Unieburger, komt in aanmerking voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 21, lid 1, VWEU in de lidstaat waarin deze Unieburger al heeft verbleven vóór deze de nationaliteit van die lidstaat verwierf met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit. De voorwaarden voor toekenning van dit verblijfsrecht mogen niet strenger zijn dan die welke zijn gesteld in de Verblijfsrichtlijn.

Een Algerijnse man is in 2010 met een bezoekersvisum voor zes maanden het Verenigd Koninkrijk binnengekomen. Daarna is hij illegaal op het Britse grondgebied gebleven. Een Spaanse vrouw is in 1996 als studente naar het Verenigd Koninkrijk gekomen. Sinds 2004 werkt zij er voltijds en verblijft zij er. In 2009 heeft zij door naturalisatie het Britse staatsburgerschap verkregen met behoud van haar Spaanse nationaliteit.

In 2014 zijn beiden getrouwd. Na dit huwelijk heeft de man in het Verenigd Koninkrijk verzocht om afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Economische Ruimte (EER).

Dit verzoek werd afgewezen. De vrouw werd volgens de Britse wet tot omzetting van de de Verblijfsrichtlijn niet meer als „EER-burger” beschouwd sinds zij het Britse staatsburgerschap had verkregen. De man kon dus geen aanspraak maken op een verblijfskaart als familielid van een EER-burger.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden [...] moet in die zin worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Europese Unie van zijn recht van vrij verkeer gebruik heeft gemaakt door zich naar een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, te begeven en op grond van artikel 7, lid 1, of van artikel 16, lid 1, van die richtlijn aldaar te verblijven, vervolgens de nationaliteit van die lidstaat heeft verworven met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit en verschillende jaren later is getrouwd met een staatsburger van een derde staat, met wie hij op het grondgebied van die lidstaat blijft wonen, laatstgenoemde staatsburger op grond van de bepalingen van die richtlijn geen afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat geniet. Hij komt echter op grond van artikel 21, lid 1, VWEU in aanmerking voor een dergelijk verblijfsrecht onder voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan die welke in richtlijn 2004/38 zijn vastgesteld voor de toekenning van een dergelijk recht aan een staatsburger van een derde staat die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

[ECLI:EU:C:2017:862](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/2017/862)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 1009

MK ABRS, 15-11-2017, 201603862/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 7 lid 1, 16 lid 1, 19 lid 1 lid 2, 37
Vb 2000 8.7 lid 1, 8.12 lid 1 b, 8.17 lid 1 a, 8.19

**VERBLIJFSRICHTLIJN. Duurzaam verblijfsrecht als burger van de Unie.
Tegenwerping dat niet is voldaan aan het middelenvereisten gedurende de vijf relevante jaren is niet in strijd met Unierechtelijk rechtszekerheidsbeginsel.**

Artikel 16, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn bepaalt dat iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, aldaar een duurzaam verblijfsrecht heeft. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris in strijd met het Unierechtelijke rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld door de vreemdeling, bij de beoordeling van de door haar ingediende aanvraag om afgifte van een document waaruit haar duurzaam verblijf als burger van de Unie blijkt, tegen te werpen dat zij niet heeft aangetoond dat zij tijdens haar verblijf in Nederland beschikte over voldoende middelen van bestaan, nu hij, naar gesteld, in de periode vóór april 2015 niet, dan wel niet in alle gevallen, consequent heeft beoordeeld of gedurende de vijf relevante jaren aan het middelenvereiste werd voldaan. Daarmee heeft deze uitspraak ook betekenis voor andere vreemdelingen die een aanvraag om afgifte van een document waaruit hun duurzaam verblijf als burger van de Unie blijkt, hebben ingediend. [...]

Het Hof heeft in het arrest Ziolkowski en Szeja [Hv], 21 december 2011, [ECLI:EU:C:2011:866](#)] uitleg gegeven aan artikel 16, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn. [...] Een verblijf in overeenstemming met het recht van een lidstaat, dat evenwel niet aan de vereisten van artikel 7, eerste lid, voldoet, kan volgens het Hof niet worden aangemerkt als "legaal verblijf" in de zin van artikel 16, eerste lid. [...] Het Unierechtelijke rechtszekerheidsbeginsel, waarvan het vertrouwensbeginsel het rechtstreekse uitvloeisel is, vereist met name dat rechtsregels duidelijk, nauwkeurig en voorzienbaar zijn, in het bijzonder wanneer die regels nadelige gevolgen kunnen hebben voor particulieren (vgl. het arrest van het Hof van 22 juni 2017, Unibet International, [ECLI:EU:C:2017:491](#), punt 43). Nu het Hof in het arrest Ziolkowski en Szeja heeft uitgelegd hoe de artikelen 7, eerste lid, en 16, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn, die thans zijn geïmplementeerd in de artikelen 8.12, eerste lid, en 8.17, eerste lid, van het Vb 2000, moeten worden uitgelegd, is, wat die rechtsregels betreft, voldaan aan dat vereiste en kan er in de onderhavige zaak redelijkerwijs geen twijfel bestaan over de wijze waarop de gestelde vraag over de betrokken Unierechtelijke regels moet worden opgelost. Er bestaat dus geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, zoals door de vreemdeling verzocht in haar verweerschrift (arrest van het Hof van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), punt 16).

[ECLI:NL:RVS:2017:3170](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 1010

MK ABRS, 14-11-2017, 201706626/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Asielzoeker in bewaring. De omstandigheid dat de vreemdeling de Europese Unie niet heeft verlaten en illegaal is doorgereisd naar een andere lidstaat, geeft reeds blijk van een risico op onttrekking.

De omstandigheid dat de vreemdeling de Europese Unie niet heeft verlaten en illegaal is doorgereisd naar Denemarken, geeft reeds blijk van een risico op onttrekking. Hij heeft daarmee immers duidelijk gemaakt de Europese Unie niet te willen verlaten. Dat de toelichting in de maatregel van bewaring bij de twee lichte gronden algemeen van aard is en verwijzingen bevat naar zijn uitzetting of vertrekplicht die thans op hem als asielzoeker niet van toepassing zijn, doet daaraan niet af. Een nadere toelichting was dan ook, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet vereist. Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris voldoende gronden aan de maatregel ten grondslag gelegd.

[ECLI:NL:RVS:2017:3161](#)

[Naar inhoudsopgave](#)